

Poslání rukou Venušiných

Dobrodruh liknavý

usedl na břehu

a vlně vypráví

marnost svých příběhů;

Přesně v tu chvíli. Ve chvíli, kdy se slova dotkla papíru. Ve chvíli, kdy jsem položila ruce na klaviaturu. Ruce bílé a ledově chladné jako mrtvé. Klávesy mi splývaly v jeden rozmazaný obraz, ale i přesto jsem dokázala rozeznat černou od bílé a bílou od černé. Dýchala jsem mělce a přerývané

a moje srdce bušilo tak rychle. Prsty jsem jemně přejela po lesklém povrchu kláves a křečovitě je položila do naučené pozice, aby hrály každý tón přesně tak, jak jsem jim poručila.

vždyť je to jediné

hrst větru na dlani,

zmar perel ve víně,

strach z neumírání.

Každá část mého těla se třásla a já upírala pohled na malé kostnaté dlaně, které mi patřily.

Vypadaly

tak bezmocně. Věděla jsem, že když začnu hrát, už je nezastavím. Že jsou teď vším. Veškerým časem stráveným u obrovského dřevěného křídla, které řeklo všechno, když jsem zrovna nechtěla

mluvit. Nesmím mít strach. Víím, co chci říct. Nechám struny, ať vypráví. Ať řeknou všechno to, co jsem neřekla. Ať se chvějí každým pohybem klávesy, každým ladným zvednutím zápěstí, každým dotykem mých prstů. Ať to řeknou, když já mlčím.

Ale to není

pravé jeho poslání.

Cítím, jak jsou mé tóny jistější. Zavřela jsem oči a nechala se unést někam daleko. Představila jsem

si, že jsem zavřená uvnitř klavíru a poslouchám se. Rozhlédla jsem se kolem sebe. Viděla jsem jen

matné stíny strun a pohyby kladívek, které do nich postupně jedno za druhým narážela. Stíny se mi

míhaly po tváři a já je nepřestávala s údivem pozorovat.

Když kohout kokrhá

a rosa zazebe,

květ růže otrhá,

hovoře pro sebe:

jak je to surové,

rvát růži ubohou,

plátky jsou růžové

jak nehty u nohou.

Každý tón mi hlasitě narážel do uší a já nevědomky přivřela oči. Tohle je přesně to, co musím. Vyjádřit a předávat pocity, které nejdou pojmenovat. Kterými oplývám a neumím je popsat ani rozeznat. Jsou malými částmi mě a víím, že je umím jen hrát. Představuji si je jako myšlenky.

Každá

si našla své místo a tam tiše vyčkává, až se bude moc zrcadlit v notách. Když moje prsty prudkými

úhozy hlasitě oponují těm slabým, je to jen skrytý vztek, který jsem někdy cítila. Když přijde kontrastní část skladby, ta něžná a jemná, zavírám oči a vybavím si přesně takové myšlenky.

Ale to není

pravé jeho poslání.

Mé prsty se chvějí spolu s klavírem. Zapomínám dýchat. Už nemám žádný strach. Všechno je to uvnitř mě a nemusím se bát. Mohu se na sebe spolehnout. Patřímě k sobě. Já a hudba. Já ji tvořím a

ona mě respektuje. Koutky mých rtů se zvedají a já se usmívám. Stisknu poslední klávesu.

Však vidět krásy zrod,

oplakat její zmar

a u tekoucích vod

vyčkat květ nových jar,

Prsty sklouznou po povrchu klaviatury a já ladně zvedám ruce. Položím si je do klína a zvednu hlavu. Je to za mnou. Stoupnu si a v hlavě mi víří tolik rozdílných myšlenek, že si nejsem jistá, co si vůbec myslím. Chci si myslet, že jsem byla dobrá. Že si zasloužím alespoň malé uznání.

jež znovu ohluší

to věčné váhání,

Miloské Venuši

dát hlavu do dlaní.

Zahledím se do hlediště, ale nic nevidím. Do očí mi svítí tolik světla. Sálem se rozlehne hlasitý potlesk. Srdce se mi znovu hlasitě rozbuší, ale já ho nechci slyšet. Chci poslouchat tohle. Někde tam

daleko je člověk, který mě k tomu všemu přivedl a vedl mě dál. Cítím, jak je vedle mě a tiskne mé tváře ve svých dlaních. A je snad pyšný a spokojený stejně jako já. Protože já jsem spokojená.

Ach běda, to je

pravé jeho poslání.

A já to vím. Víím, že tohle je moje poslání.